

Arrest

nr. 201 413 van 20 maart 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. GASPART, die *loco* advocaat V. HENRION verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, van Tadzjiekse origine te zijn en soenniet te zijn. U verklaart geboren te zijn op X 1999 in X, district Faizabad, provincie Jawzjan, Afghanistan. U verklaart hier heel uw leven te hebben gewoond. U woonde samen met uw moeder, vader en vier broers. U verklaart tot de zesde graad school te hebben gelopen in de school in uw dorp.

U verklaart dat uw vader twee dagen voor uw vertrek aan het huilen was. U zat op dat moment alleen met hem binnen in huis. Hij vertelde u dat de taliban hem had benaderd en één van volgende zaken had geëist: ofwel moest u hun rangen vervoegen ofwel moest uw vader hen voorzien van enkele geweren. Uw vader kreeg een maand de tijd om aan deze eis te voldoen.

Uw vader wilde u echter niet overleveren aan de taliban en besloot dat het beter was dat u het land zou verlaten. Twee dagen later verliet u het land.

U reisde gedurende veertig dagen via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slowakije, Oostenrijk en Duitsland, naar België, waar u aankwam op 10 november 2015 en asiel aanvraag op 20 november 2015.

Ter ondersteuning van uw relaas, legt u uw tazkara neer, een brief die uw problemen beschrijft en een dreigbrief van de taliban.

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) in principe de vluchtelingenstatus toekennen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor de Belgische staat u geen status van subsidiaire bescherming toekent.

Met betrekking tot het vluchtmotief dat u verklaart bij het Commissariaat-generaal, de gedwongen rekrutering door de taliban, dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden of nooit voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de taliban, wat overigens door uzelf ook wordt bevestigd (CGVS, p.6, 9). Bovendien blijkt dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. U gaf aan dat er geen tussenkomst was inzake het contact tussen uw vader en de taliban (CGVS, p.9) en verklaart dat uw vader niets te maken had met de taliban (CGVS, p.9). Dergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals u deze beschreef komt slechts zelden voor. Dat uw vader op een dag plots wordt aangesproken door de taliban en later ook een brief krijgt waarin zij eisen dat u met hen samenwerkt, zonder enige voorafgaande beïnvloeding of zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers, is in een tribale samenleving als de Afghaanse weinig aannemelijk te noemen. Bovendien verklaart u dat zowel uw vader als de malik tegen de taliban zijn (CGVS, p.6, 9). Dat de taliban mensen zouden rekruteren die duidelijk tegen hen zijn, is toch erg verwonderlijk. Verder kan u evenmin aangeven welke meerwaarde u zou kunnen hebben voor de taliban (CGVS, p.11, 13).

Ook in uw omgeving zijn er geen aanwijzingen van het bestaan van dergelijke gedwongen rekruteringen. Zo kan u in uw omgeving louter verwijzen naar één situatie waarin er van gedwongen rekrutering sprake zou zijn, wat het zeer uitzonderlijke karakter van dit fenomeen onderschrijft. Over deze situatie legt u overigens bijzonder vage verklaringen af, wat de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Zo spreekt u over J., een jongen uit uw dorp, die gedwongen gerekruteerd zou zijn (CGVS, p.12). Verder weet u niet of u ooit met hem zou hebben gesproken (CGVS, p.12). Ook weet u niet of uw ouders hem of zijn familie kenden (CGVS, p.12). Evenmin weet u waar hij mee naartoe zou zijn genomen (CGVS, p.12) of weet u hoe zijn familie reageerde op zijn verdwijning (CGVS, p.12). Het is opmerkelijk dat uw verklaringen over de enige andere jongen uit uw dorp die problemen zou hebben gekend met de taliban zo vaag zijn, aangezien er mag verwacht worden dat u hier tengevolge uw eigen situatie toch een zekere interesse in zou tonen. Evenzo bent u niet op de hoogte van andere leerlingen die problemen ondervonden met de taliban (CGVS, p.11). Ook van uw broer, die momenteel nog steeds op dezelfde plaats school loopt, hoorde u niets over de taliban (CGVS, p.12). Dit alles roept ernstige vraagtekens op bij uw verklaringen.

Bovendien legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over het feit dat uw vader al dan niet zou zijn aangesproken en wanneer dit precies zou gebeurd zijn. Zo verklaart u enerzijds dat uw vader zou zijn aangesproken drie maanden voor uw aankomst in België (CGVS, p.6). Anderzijds verklaart u niet te weten of uw vader persoonlijk contact zou hebben gehad met de taliban (CGVS, p.9). U verklaart ook dat u niet weet wanneer uw vader precies zou zijn aangesproken (CGVS, p.6). Dat u zelfs niet weet of uw vader in het kader van uw voorgehouden rekrutering al dan niet persoonlijk praatte met de taliban is hoogst opmerkelijk, temeer u aangeeft dat u vanuit België wekelijks tot tweewekelijks contact heeft met uw vader en er aldus kan aangenomen worden dat u hierover toch een begin aan informatie bezit (CGVS, p.10).

U verklaart dat u niet over de gebeurtenissen spreekt die u ertoe hebben aangezet uw land te verlaten (CGVS, p.10) maar wanneer u gevraagd wordt waarom u daar niet over spreekt, moet u elk antwoord schuldig blijven (CGVS, p.10). Ook over de groep waartoe de talibs behoorden die uw vader zouden hebben aangesproken, legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u eerst dat u niet weet tot welke groep ze behoorden (CGVS, p.6). Wanneer u later naar talibanleiders in uw regio wordt gevraagd, antwoordt u onder andere Q.R. (CGVS, p.8) en beweert u vervolgens dat hij de persoon is die verantwoordelijk is voor de bedreigingen (CGVS, p.8). Evenmin kan u aangeven op welke plaats uw vader aangesproken zou zijn door de talibs (CGVS, p.12) en op de vraag of de taliban later ooit nog terugkwam naar uw vader zegt u dat u dit niet weet omdat uw vader hierover niets zegt (CGVS p.). Dit alles is weinig geloofwaardig.

Ook over de beweerde dreigbrief legt u vage verklaringen af. Zo kan u niet aangeven wanneer uw vader de dreigbrief precies kreeg (CGVS, p.10). Zelfs wanneer u gevraagd wordt of uw vader de brief ontving voor of na uw vertrek, moet u elk antwoord schuldig blijven (CGVS, p.10). Ook weet u niet waar en van wie uw vader de dreigbrief zou gekregen hebben (CGVS, p.12). Verder verklaart u dat u de inhoud van de brief ook niet kent, doordat deze in het Pashtoun is geschreven, een taal die u niet zou beheersen (CGVS, p.10). Wanneer u gevraagd wordt waarom u niemand vroeg om de brief te vertalen, verklaart u dat het uw problemen zijn en die niet met andere mensen wil bediscussiëren (CGVS, p.10). Dat u niet in staat bent om enige verklaring af te leggen over de dreigbrief die u zelf neerlegde en dat u geen pogingen ondernam om de inhoud van deze brief te leren kennen, die nochtans de kern van uw relaas uitmaakt, ondermijnt niet alleen de geloofwaardigheid van uw relaas, maar toont bovendien een opvallend gebrek aan interesse in uw eigen relaas aan en is veelzeggend voor het geloof dat hieraan gehecht kan worden.

Ook over de inhoud van de andere brief die u neerlegt, waarin uw problemen worden beschreven, kan u geen verklaringen afleggen (CGVS, p.11). Deze brief is nochtans in uw moedertaal geschreven (CGVS, p.11). U verklaart dan weer dat u de brief niet kan lezen omdat het een moeilijk geschrift is (CGVS, p.11). Het feit dat u bovendien ook voor deze brief niet kan aangeven of hij werd opgesteld voor of na uw vertrek (CGVS, p.11), toont aan dat u een ondermaatse interesse toont in de stukken die u neerlegt ter ondersteuning van uw eigen asielrelaas.

Ook de verklaringen die u aflegt over de levensomstandigheden van uw familieleden, zijn gegeven de beweerde situatie ongeloofwaardig. Zo bent u vooreerst niet op de hoogte van het feit dat de taliban uw familie in de brief met de dood bedreigt indien er niet op hun eis wordt ingegaan (CGVS, p.10, 11). Dit mag verbazen. Het is opmerkelijk dat u vervolgens verklaart dat uw familie nog op dezelfde plaats zou wonen (CGVS, p.11) en dat zij ook niets zouden hebben gedaan om hun veiligheid te verbeteren (CGVS, p.11). Zelfs wanneer u gevraagd wordt of het leven van uw achtergebleven familieleden veranderde na uw bedreiging, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.11). Wanneer u gevraagd wordt of u daar niet naar vroeg, verklaart u dat dat niet het geval was (CGVS, p.11). Verder zouden er nog andere familieleden in uw dorp wonen, waaronder enkele volwassen kozijnen (CGVS, p.12). Wanneer u gevraagd wordt of zij problemen hadden met de taliban, moet u wederom elk antwoord schuldig blijven (CGVS, p.12). Dit alles roept ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt tot de conclusie dat u niet als vluchteling kan worden erkend.

*De neergelegde **documenten** vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. Uw tazkara kan hoogstens uw identiteit bewijzen, die hier niet ter discussie staat. De dreigbrief en de brief die uw problemen beschrijft kunnen uw relaas alleen bevestigen indien zij gepaard gaan met aannemelijke en samenhangende verklaringen, wat hier niet het geval is. Bovendien blijkt uit de informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige manier te verkrijgen zijn. Geen van de documenten kan uw geloofwaardigheid herstellen.*

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Fayzabad in de provincie Jawzjan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Jawzjan behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat insurgents– de laatste jaren meer actief zijn geworden in meerdere districten van Jawzjan. De veiligheidssituatie in Jawzjan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Jawzjan als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld is er immers hoofdzakelijk geconcentreerd in drie zuidwestelijke districten en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Ook wat uw district Faizabad betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantal veiligheidsincidenten er beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Faizabad van de provincie Jawzjan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een inleidende opmerking stelt verzoeker als volgt:

“Ten eerste dient te worden benadrukt dat de verzoeker minderjarig is en vergezeld was door zijn voogd op het verhoor.

Deze minderjarigheid veronderstelt dus een bijzondere kwetsbaarheid en een mogelijk gebrek aan maturiteit om CGVS-gehoor correct af te leggen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op geen enkele manier rekening houdt met de kwetsbaarheid van de verzoeker die zich uiteraard uitte in de vorm van een stilzwijgendheid, gebrek aan capaciteit om gebeurtenissen correct te relateren, gebrek aan capaciteit om correct de vragen te beantwoorden zoals de CGVS dit verwacht.

Deze elementen zijn nochtans een basis voor een risicoprofiel in de zin van de Conventie van Genève vooral gezien de afkomst en de aangevoerde vervolgingsgrond van de minderjarige.

Ten tweede dient inleidend te worden vastgesteld dat de verzoeker slechts twee uur werd ondervraagd, waaronder één kwartier pauze. Men kan zich moeilijk inbeelden hoe de verwerende partij een volledig overzicht kan krijgen over de persoonlijke gegevens van verzoeker, zijn gezinssituatie, de gebruiken van de Afghaanse gemeenschap in het dorp van verzoeker (pertinent gezien de verwerende partij bepaalde zagezegde gebruiken aanvoert), het asielrelaas, de concrete vrees, de gebeurtenissen, de afgelegde reis en de documenten heeft kunnen nagaan in twee uur tijd.

Dit wijst op een vermoeden van gebrek aan correcte analyse en een gebrek aan nauwkeurigheid en goede administratie, zoals de algemene administratieve principes het nochtans opleggen.”

Wat betreft de gedwongen rekrutering door de taliban voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal onvoldoende heeft nagegaan hoe de gemeenschap in verzoekers dorp precies in elkaar zit. Volgens hem kan men in twee uur tijd niet nagaan hoe een plaatselijke cultuur functioneert. Het feit dat een algemeen rapport weergeeft dat de Afghaanse cultuur is gebaseerd op een tribale samenleving, is volgens verzoeker niet voldoende om dit zomaar te beweren. Dat er *in casu* geen tussenkomst was van de ouderen of de lokale vertegenwoordigers, sluit niet uit dat de gedwongen rekrutering heeft kunnen plaatsvinden, aldus verzoeker. Het is voor hem niet duidelijk hoe de commissaris-generaal stelt dat de taliban geen beroep doen op gedwongen rekrutering gezien het voldoende aantal vrijwilligers; hij stelt dat de commissaris-generaal niet bewijst dat dit het geval is voor verzoekers zone in het bijzonder. Hij meent dat de commissaris-generaal bijkomende vragen kon stellen om na te gaan of de gedwongen rekrutering effectief plaatsvond en of de tribale samenleving in dit proces werd opgeroepen of niet. Hij stelt dat men van een jongeman van 18 jaar die amper kan lezen en schrijven en dus ongeschoold is, niet kan verwachten hier een correct en geverifieerd antwoord op te geven. Waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoeker één voorbeeld kon geven van een gedwongen rekrutering, betekent volgens verzoeker niet dat dit enige manier is om na te gaan of deze rekrutering effectief plaatsvindt. Hij stelt dat indien iemand gedwongen werd gerekruteerd, deze persoon verdwijnt en dat men zich kan inbeelden dat hierover bijzonder weinig wordt gepraat, ook tussen de dorpelingen onderling, gezien de inwoners een grote vrees en angst hebben voor de taliban en geen problemen willen krijgen. Volgens hem zal een gedwongen rekrutering in het dorp niet per se publiek en gekend zijn.

Vervolgens merkt verzoeker op dat zijn vader hem niets vertelde over hetgeen hij meemaakte met de taliban. Hij stelt dat hij simpelweg te horen kreeg dat hij het land moest verlaten. Hij heeft zijn vader gehoorzaamd zonder vragen te stellen. Hij meent dat uit het gehoor blijkt dat zijn vader een zekere autoriteit uitoefende en dat verzoeker hem altijd gehoorzaamde. Hij meent dat in de omstandigheden van een gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarbij een volwassene een groot aantal vragen stelt en waarbij veel stress komt kijken, hij soms antwoorden heeft gegeven zonder in feite te weten wat het antwoord was en dat hierdoor op onvrijwillige wijze tegenstrijdigheden zijn ontstaan. Hij meent ook dat de commissaris-generaal duidelijke foute redeneringen maakt. Hij citeert uit het gehoorverslag en stelt dat hieruit blijkt dat hij weet dat het de taliban was die zijn vader bedreigden, doch niet tot welke groep ze exact behoorden. Dit betekent volgens hem niet dat hij de leiders van de taliban niet kan opnoemen. Verzoeker stelt als volgt: *“De verwerende partij beweert dat verzoeker zichzelf tegenspreekt omdat hij eerst niet weet welke groep zijn vader bedreigde en dan de leiders van de Taliban wel kan opnoemen, maar dergelijke redenering slaat op niets.”*

Verder stelt verzoeker dat hij met zijn vader niet sprak over de dreigbrief van de taliban, reden waarom hij geen kennis heeft van de omstandigheden die hebben geleid tot deze brief. Hij stelt dat hij geen informatie heeft over de datum van de brief of over de plaats waar de brief werd afgegeven. Hij wijst erop dat in de Afghaanse cultuur een vaderfiguur niet gemakkelijk communiceert over zijn problemen, zeker niet met zijn minderjarige kinderen. Hij wijst er tevens op dat hij amper kan lezen en schrijven, dat zijn moedertaal Dari is en dat de dreigbrief werd opgesteld in het Pashtou. Hij kan de inhoud ervan niet lezen en heeft dit ook aangegeven, aldus verzoeker. Volgens hem kan de commissaris-generaal in deze omstandigheden niet verwachten dat verzoeker de inhoud van de dreigbrief correct weergeeft. Hij meent ook dat het niet evident is om een asielrelaas uit de doeken te doen bij om het even wie, vooral voor een kwetsbare minderjarige, stille en verlegen jongeman. Betreffende de brief die zijn problemen omschrijft, wijst verzoeker erop dat hij moeilijkheden had om het geschrift van deze brief te lezen. Hij herhaalt dat hij weinig geschoold is. Hij meent dat dit geen gebrek aan interesse uitmaakt, maar dat dit een teken is van kwetsbaarheid en hopeloosheid. Hij benadrukt dat hij wel in staat is de gebeurtenissen te beschrijven die exact voorafgingen aan zijn vertrek.

Vervolgens stelt verzoeker dat hij zeer weinig nieuws heeft over zijn gezin. Wanneer hij familieleden aan de lijn krijgt, zo stelt verzoeker, kiest hij ervoor om niet over de problemen te praten en ook zijn ouders vermelden deze niet. De commissaris-generaal gaat naar verzoekers mening over tot complete speculatie omtrent zijn gezinssituatie, terwijl men in feite niet weet wat de exacte huidige toestand van het gezin is. Hij meent dat het nutteloos is hierover overhaaste besluiten te nemen zoals het feit dat het gezin niets heeft gedaan om hun veiligheid te verbeteren. Hij citeert uit het gehoorverslag.

Verder stelt verzoeker als volgt: *"Blijkbaar is er sprake in dit dossier van 'forced recruitment' door de Taliban. De verzoeker heeft verschillende elementen aangereikt, en deze elementen, in combinatie met de uitleg die er werd gegeven in het vorige punt, zijn voldoende om deze vervolgingsgrond als geloofwaardig te beschouwen. De vader van de verzoeker verdween omdat hij had geweigerd om zijn zoon te laten rekruteren door de Taliban. Dit betekent dat de Taliban, de vervolgers, al in eerste instantie zijn overgegaan tot wraak en actie."* Verder citeert verzoeker uit twee rapporten, waaruit hij afleidt dat gedwongen rekrutering van minderjarige kinderen in Afghanistan wijdverspreid is en dat het zeer moeilijk is om hierover precieze cijfers te verzamelen. Hij meent dat de gedwongen rekrutering en het actueel risico dat hij nu loopt in het kader van deze rekrutering, niet genoeg werden onderzocht.

Vervolgens stelt verzoeker als volgt: *"Indien Uw Raad echter zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, past het te vermelden dat het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties meer bepaald het principe van het voordeel van de twijfel, als criterium voor het onderzoek van de beschermingsvraag weerhoudt."* Verzoeker wijst ook op de samenwerkingsplicht zoals vervat in de proceduregids van UNHCR. Hierna stelt hij als volgt: *"Uit dit principe kan afgeleid worden dat de verwerende partij een zekere marge heeft in het in de balans leggen van de geloofwaardigheid van de asielzoeker. Deze marge mag echter niet op een abusieve manier gebruikt worden. Men constateert dat in huidige beslissing geen enkel voordeel van twijfel werd toegekend aan de verzoeker en dit werd enkel verantwoord door het feit dat de verzoeker op vele vragen geen correct antwoord kon geven en, volgens de verwerende partij, niet genoeg bruikbare informatie verleende. Echter blijkt uit de bestreden beslissing dat er geen rekening werd gehouden met de algemene principes die aan de basis liggen van de Conventie van Genève en werd er een overhaaste conclusie getrokken uit de houding van de verzoeker. Met houding bedoelen we een totaal gebrek aan kennis van alles buiten zijn dorp dat werd geïnterpreteerd als de wil tot het verstoppertje van een identiteit."*

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus voert verzoeker aan dat de algemene situatie in Afghanistan zorgwekkend is en dat het aantal burgerslachtoffers in de laatste jaren enkel is gestegen. Hij citeert uit verschillende rapporten en persartikelen en besluit als volgt: *"De veiligheidssituatie zoals hierboven geschetst geldt dus zowel voor zijn dorp als voor het beweerde vestigingsalternatief."*

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de vernietiging van de bestreden beslissing. Hij stelt dienaangaande als volgt in zijn verzoekschrift: *"Het CGVS heeft de afkomst en nationaliteit van verzoeker duidelijk eenzijdig geanalyseerd : de tegenpartij heeft maar enkele elementen uit het verhoor genomen om haar beslissing te motiveren die allemaal tegen verzoeker spelen. Het CGVS heeft de andere positieve elementen uit het verhoor helemaal niet opgenomen in haar beslissing (bijvoorbeeld het feit dat hij het exacte aantal dagen kent tussen het ontvangen van de verschillende dreigbrieven). De beslissing neemt dus niet alle elementen uit het verhoor op en is heel partiaal."*

2.2. Stukken

Per drager brengt de commissaris-generaal op 13 februari 2018 samen met een aanvullende nota de volgende stukken bij: het EASO-rapport "*Country of Origin Information Report. Afghanistan – Security Situation*" van december 2017 en de COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentfraude*" van 21 november 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet akkoord gaat met de motieven van de bestreden beslissing. Aldus roept hij de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft het middel ook aldus begrepen en bestreden. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoeker voert aan dat hij dreigt gedwongen gerekruteerd te worden door de taliban. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn verklaringen over zijn gedwongen rekrutering door de taliban niet overeenstemmen met de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') betreffende rekrutering door de taliban in Afghanistan en waaruit blijkt dat van gedwongen rekrutering slechts uitzonderlijk sprake is; (ii) er in zijn omgeving geen aanwijzingen zijn van het bestaan van gedwongen rekruteringen, daar hij slechts één voorbeeld uit zijn dorp kan noemen waarover hij dan nog enkel vage verklaringen kan afleggen; (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over (a) het al dan niet aanspreken van zijn vader door de taliban en (b) de groep waartoe de talibanleden behoorden die hem gedwongen zouden willen rekruteren; (iv) hij de inhoud van de voorgelegde dreigbrief (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) niet kent en hij slechts vage verklaringen over deze dreigbrief kan afleggen; (v) hij evenmin de inhoud kent van de voorgelegde brief waarin zijn problemen worden beschreven (zie map 'Documenten' in het administratief dossier); (vi) hij ongeloofwaardige verklaringen aflegt over de levensomstandigheden van zijn familieleden; en (vii) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

Waar verzoeker vooreerst als inleidende opmerking wijst op zijn minderjarigheid, dient vastgesteld dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd en hieruit kan niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen, die hem van meet af aan heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Wanneer verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het bijzijn van een gespecialiseerde medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, werd hij bijgestaan door zijn voogd en raadsman en zij kregen daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren.

Daarenboven wordt de Staatssecretaris er in de bestreden beslissing uitdrukkelijk op gewezen dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november 1989 op hem van toepassing is.

Verzoeker merkt op dat twee uur durende gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te kort is om een volledig overzicht te krijgen van zijn persoonlijke gegevens, zijn gezinssituatie, de gebruiken van de Afghaanse gemeenschap in zijn dorp, zijn asielrelaas, zijn reisweg en zijn documenten doch blijft verder in gebreke nadar toe te lichten welke elementen ontbreken om dit overzicht te vervullen.

Aangaande de voorgehouden poging tot gedwongen rekrutering van verzoeker door de taliban, wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt:

“Met betrekking tot het vluchtmotief dat u verklaart bij het Commissariaat-generaal, de gedwongen rekrutering door de taliban, dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen niet overeenstemmen met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden of nooit voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de taliban, wat overigens door uzelf ook wordt bevestigd (CGVS, p.6, 9). Bovendien blijkt dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. U gaf aan dat er geen tussenkomst was inzake het contact tussen uw vader en de taliban (CGVS, p.9) en verklaart dat uw vader niets te maken had met de taliban (CGVS, p.9). Dergelijke individuele en gedwongen rekrutering zoals u deze beschreef komt slechts zelden voor. Dat uw vader op een dag plots wordt aangesproken door de taliban en later ook een brief krijgt waarin zij eisen dat u met hen samenwerkt, zonder enige voorafgaande beïnvloeding of zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers, is in een tribale samenleving als de Afghaanse weinig aannemelijk te noemen. Bovendien verklaart u dat zowel uw vader als de malik tegen de taliban zijn (CGVS, p.6, 9). Dat de taliban mensen zouden rekruteren die duidelijk tegen hen zijn, is toch erg verwonderlijk. Verder kan u evenmin aangeven welke meerwaarde u zou kunnen hebben voor de taliban (CGVS, p.11, 13).

Ook in uw omgeving zijn er geen aanwijzingen van het bestaan van dergelijke gedwongen rekruteringen. Zo kan u in uw omgeving louter verwijzen naar één situatie waarin er van gedwongen rekrutering sprake zou zijn, wat het zeer uitzonderlijke karakter van dit fenomeen onderschrijft. Over deze situatie legt u overigens bijzonder vage verklaringen af, wat de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Zo spreekt u over J., een jongen uit uw dorp, die gedwongen gerekruteerd zou zijn (CGVS, p.12). Verder weet u niet of u ooit met hem zou hebben gesproken (CGVS, p.12). Ook weet u niet of uw ouders hem of zijn familie kenden (CGVS, p.12). Evenmin weet u waar hij mee naartoe zou zijn genomen (CGVS, p.12) of weet u hoe zijn familie reageerde op zijn verdwijning (CGVS, p.12). Het is opmerkelijk dat uw verklaringen over de enige andere jongen uit uw dorp die problemen zou hebben gekend met de taliban zo vaag zijn, aangezien er mag verwacht worden dat u hier tengevolge uw eigen situatie toch een zekere interesse in zou tonen. Evenzo bent u niet op de hoogte van andere leerlingen die problemen ondervonden met de taliban (CGVS, p.11). Ook van uw broer, die momenteel nog steeds op dezelfde plaats school loopt, hoorde u niets over de taliban (CGVS, p.12). Dit alles roept ernstige vraagtekens op bij uw verklaringen.”

Dienaangaande komt verzoeker niet verder dan het opwerpen van de blote bewering dat de commissaris-generaal onvoldoende zou hebben onderzocht hoe de plaatselijke cultuur in verzoekers dorp functioneert, dat slechts naar een algemeen rapport wordt verwezen, dat het niet-tussenkomen van de ouders of de lokale vertegenwoordigers niet uitsluit dat een gedwongen rekrutering heeft plaatsgevonden en dat de commissaris-generaal niet bewijst dat er in verzoekers zone voldoende vrijwilligers zijn voor de taliban. Hoewel kan worden aangenomen dat in persoonlijke gevallen een situatie anders kan zijn dan zoals omschreven in beschikbare objectieve, algemene informatie, komt het in dergelijke gevallen aan de asielzoeker toe aan te tonen dat en waarom zijn persoonlijke situatie anders is dan zoals deze blijkt uit algemene informatie normaliter plaatsvindt. In casu slaagt verzoeker hier echter geenszins in. Integendeel, verzoekers verklaringen blijven slechts vaag, bevatten tegenstrijdigheden en kunnen aldus slechts de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnen. Louter opmerken dat het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts twee uur duurde, betekent op zich niet dat de commissaris-generaal onvoldoende onderzoek zou hebben gevoerd, temeer gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier betreffende rekrutering door de taliban (zie map 'Landeninformatie'), en toont geenszins in concerto aan waarom verzoekers persoonlijke situatie anders zou zijn dan de situatie zoals omschreven in voormelde informatie. Verzoeker brengt evenmin enig stuk bij waaruit zou kunnen blijken dat deze informatie onjuist of achterhaald zou zijn, dan wel niet van toepassing zou zijn op de situatie in zijn dorp en/of regio van herkomst.

De rapporten waaruit verzoeker citeert in onderhavig verzoekschrift (p. 6) betreffen slechts het inzetten van minderjarigen in het Afghaanse conflict, doch nergens blijkt dat de erin vermelde minderjarigen gedwongen werden gerekruteerd. Als dusdanig heeft deze informatie *in casu* dan ook geen relevantie. Gezien het voorgaande, is het aan verzoeker zelf om aan te tonen dat de situatie in zijn dorp verschilt van deze zoals blijkt uit de beschikbare informatie, *quod non*. Integendeel, verzoeker verklaarde zelf dat er voldoende personen zijn die vrijwillig toetreden tot de taliban (gehoorverslag CGVS, p. 6 en 9). Waar verzoeker aanvoert dat bijkomende vragen konden worden gesteld *“om na te gaan of geforceerde rekrutering effectief plaatsvond en de tribale samenleving hierbij werd opgeroepen in dit proces of niet”*, laat verzoeker na *in concreto* aan te duiden welke bijkomende vragen volgens hem nog dienden te worden gesteld om zijn asielrelaas in een ander daglicht te plaatsen. Dat verzoeker ongeschoold is, is bovendien tegenstrijdig met zijn eerdere verklaring tot de zesde graad naar school te zijn gegaan. Dat verzoeker zich in onderhavig verzoekschrift als lager opgeleid en praktisch analfabeet voordoet, terwijl hij hiervan eerder geen enkele melding maakte, doet in ernstige mate afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid. Dat dorpelingen onderling niet praten over de gedwongen rekrutering van een dorpsgenoot en dat een gedwongen rekrutering dus niet per se publiek en gekend zal zijn, is niet meer dan een niet-gestaafde *post factum*-bewering, die bovendien niet te rijmen valt met het gebruik van familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen bij rekrutering door de taliban (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier betreffende rekrutering door de taliban).

Verder wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op een aantal tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen:

“Bovendien legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over het feit dat uw vader al dan niet zou zijn aangesproken en wanneer dit precies zou gebeurd zijn. Zo verklaart u enerzijds dat uw vader zou zijn aangesproken drie maanden voor uw aankomst in België (CGVS, p.6). Anderzijds verklaart u niet te weten of uw vader persoonlijk contact zou hebben gehad met de taliban (CGVS, p.9). U verklaart ook dat u niet weet wanneer uw vader precies zou zijn aangesproken (CGVS, p.6). Dat u zelfs niet weet of uw vader in het kader van uw voorgehouden rekrutering al dan niet persoonlijk praatte met de taliban is hoogst opmerkelijk, temeer u aangeeft dat u vanuit België wekelijks tot tweewekelijks contact heeft met uw vader en er aldus kan aangenomen worden dat u hierover toch een begin aan informatie bezit (CGVS, p.10). U verklaart dat u niet over de gebeurtenissen spreekt die u ertoe hebben aangezet uw land te verlaten (CGVS, p.10) maar wanneer u gevraagd wordt waarom u daar niet over spreekt, moet u elk antwoord schuldig blijven (CGVS, p.10). Ook over de groep waartoe de talibs behoorden die uw vader zouden hebben aangesproken, legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo verklaart u eerst dat u niet weet tot welke groep ze behoorden (CGVS, p.6). Wanneer u later naar talibanleiders in uw regio wordt gevraagd, antwoordt u onder andere Q.R. (CGVS, p.8) en beweert u vervolgens dat hij de persoon is die verantwoordelijk is voor de bedreigingen (CGVS, p.8). Evenmin kan u aangeven op welke plaats uw vader aangesproken zou zijn door de talibs (CGVS, p.12) en op de vraag of de taliban later ooit nog terugkwam naar uw vader zegt u dat u dit niet weet omdat uw vader hierover niets zegt (CGVS p.). Dit alles is weinig geloofwaardig.”

Dienaangaande komt verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder dan te herhalen dat zijn vader hem niets vertelde. Hij stelt dat hij zijn vader steeds gehoorzaamde zonder vragen te stellen. Verzoeker verliest evenwel uit het oog dat hij heden meent internationale bescherming te behoeven omwille van problemen met de taliban, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich terdege over deze problemen tracht te informeren. Verzoeker toont overigens niet aan dat zijn vader de enige bron van informatie zou zijn. Hoe dan ook, dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift nogmaals bevestigt, zelfs na confrontatie met de bestreden beslissing, dat hij zich niet verder informeert bij zijn familieleden over zijn problemen (verzoekschrift, p. 5: *“Wanneer hij familieleden aan de lijn krijgt, kiest hij ervoor om niet over de problemen te praten. Zijn ouders vermelden deze ook niet.”*), toont eens te meer verzoekers gebrek aan interesse voor zijn voorgehouden problemen aan.

Het voorgaande klemmt des te meer daar in onderhavig verzoekschrift een aantal bijkomende tegenstrijdigheden moeten worden vastgesteld. Vooreerst beweert verzoeker dat zijn vader is verdwenen omdat hij weigerde zijn zoon te laten rekruteren door de taliban (verzoekschrift, p. 6), terwijl hij hiervan nooit eerder melding maakte. Integendeel, verzoeker beweerde wekelijks of tweewekelijks vanuit België contact te hebben met zijn vader (gehoorverslag CGVS, p. 10). Ook voert verzoeker in onderhavig verzoekschrift aan dat de positieve elementen in zijn gehoor niet werden opgenomen in de bestreden beslissing en wijst hij bij wijze van voorbeeld naar *“het feit dat hij het exacte aantal dagen kent tussen het ontvangen van de verschillende dreigbrieven”* (verzoekschrift, p. 16). Naast het feit dat verzoeker eerder slechts melding maakte van één dreigbrief, kon hij over deze ene dreigbrief geen enkele informatie verschaffen en bleek dat hij de inhoud ervan niet eens naging (zie *infra*).

Deze bijkomende tegenstrijdigheden zetten de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas eens te meer op de helling. Ten aanzien van het verwijt dat enkel de elementen in zijn nadeel in de bestreden beslissing zouden zijn opgenomen, kan verder worden opgemerkt dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing respectievelijk in onderhavig arrest op te nemen.

Waar verzoeker stelt dat er tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen door een volwassene een groot aantal vragen werden gesteld en dat dit stress met zich meebrengt waardoor hij antwoorden gaf terwijl hij in feite niet wist wat het antwoord was en er dus niet gewilde tegenstrijdigheden zijn ontstaan, dient er nogmaals op gewezen dat verzoeker werd gehoord in het bijzijn van zijn voogd en zijn raadsman en door een gespecialiseerde medewerker van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Daarenboven kan ook van een minderjarige worden verwacht dat hij op een normale wijze een aan zijn leeftijd aangepast gehoor kan ondergaan. Verzoeker toont geenszins aan dat hij hiertoe niet in staat zou zijn geweest. Daar waar kan worden aangenomen dat ieder gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gepaard gaat met enige mate van stress, doet dit immers geen afbreuk aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen aannemelijke verklaring vormt voor de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing. Waar verzoeker stelt als volgt: *“De verwerende partij beweert dat verzoeker zichzelf tegensprekt omdat hij eerst niet weet welke groep zijn vader bedreigde en dan de leiders van de Taliban wel kan opnoemen, maar dergelijke redenering slaat op niets”*, komt hij niet verder dan het op gratuite wijze tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal zonder *in concreto* uiteen te zetten waarom deze gevolgtrekking volgens hem op niets slaat, hetgeen bezwaarlijk kan worden beschouwd als een dienstig verweer.

Aangaande de voorgelegde dreigbrief (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) stelt de commissaris-generaal terecht dat verzoeker hierover slechts vage verklaringen kan afleggen:

“Ook over de beweerde dreigbrief legt u vage verklaringen af. Zo kan u niet aangeven wanneer uw vader de dreigbrief precies kreeg (CGVS, p.10). Zelfs wanneer u gevraagd wordt of uw vader de brief ontving voor of na uw vertrek, moet u elk antwoord schuldig blijven (CGVS, p.10). Ook weet u niet waar en van wie uw vader de dreigbrief zou gekregen hebben (CGVS, p.12). Verder verklaart u dat u de inhoud van de brief ook niet kent, doordat deze in het Pashtoun is geschreven, een taal die u niet zou beheersen (CGVS, p.10). Wanneer u gevraagd wordt waarom u niemand vroeg om de brief te vertalen, verklaart u dat het uw problemen zijn en die niet met andere mensen wil bediscussiëren (CGVS, p.10). Dat u niet in staat bent om enige verklaring af te leggen over de dreigbrief die u zelf neerlegde en dat u geen pogingen ondernam om de inhoud van deze brief te leren kennen, die nochtans de kern van uw relaas uitmaakt, ondermijnt niet alleen de geloofwaardigheid van uw relaas, maar toont bovendien een opvallend gebrek aan interesse in uw eigen relaas aan en is veelzeggend voor het geloof dat hieraan gehecht kan worden.”

Dienaangaande komt verzoeker niet verder dan te herhalen dat hij niet met zijn vader sprak over deze dreigbrief en dat hij zijn asielrelaas niet uit de doeken wenst te doen ten aanzien van om het even wie en hij dus de inhoud van de dreigbrief niet kon achterhalen. Het louter herhalen van reeds afgelegde verklaringen, weze het in licht andere bewoordingen, is niet van aard de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Gezien het feit dat verzoeker meent internationale bescherming te moeten vragen naar aanleiding van de problemen door deze dreigbrief, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij al het nodige doet om de inhoud van deze dreigbrief te kennen. Dat hij hier met zijn vader niet zou over hebben gesproken, valt bezwaarlijk te rijmen met de zwaarwichtige en verregaande beslissing van zijn vader om zijn zoon naar het buitenland te sturen. Dit klemmt des te meer daar verzoeker op het ogenblik van het nemen van de beslissing niet dermate jong was dat hij niet in staat zou zijn om de situatie te begrijpen. Dat een vaderfiguur in de Afghaanse cultuur niet gemakkelijk communiceert over zijn problemen en zeker niet met zijn minderjarige kinderen, is dan ook een blote bewering, die aan het voorgaande geenszins afbreuk doet.

Voorts wordt nergens in de bestreden beslissing of in onderhavig arrest verwacht dat verzoeker de inhoud van de dreigbrief zou bespreken met “om het even wie”, doch er kan niet worden ingezien dat verzoeker zich op generlei wijze over de inhoud kan informeren.

Aangaande de brief die verzoekers voorgehouden problemen beschrijft, wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

“Ook over de inhoud van de andere brief die u neerlegt, waarin uw problemen worden beschreven, kan u geen verklaringen afleggen (CGVS, p.11). Deze brief is nochtans in uw moedertaal geschreven (CGVS, p.11). U verklaart dan weer dat u de brief niet kan lezen omdat het een moeilijk geschrift is (CGVS, p.11). Het feit dat u bovendien ook voor deze brief niet kan aangeven of hij werd opgesteld voor of na uw vertrek (CGVS, p.11), toont aan dat u een ondermaatse interesse toont in de stukken die u neerlegt ter ondersteuning van uw eigen asielrelaas.”

Dienaangaande komt verzoeker opnieuw niet verder dan het herhalen van zijn reeds afgelegde verklaring, namelijk dat hij moeite had om het geschrift van de brief te lezen. Zijn voorgehouden lage scholingsgraad, doet evenwel geen afbreuk aan het feit dat opnieuw van hem redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren over de inhoud van de stukken die hij zelf ter staving van zijn asielrelaas voorlegt, *quod non*.

Betreffende de levensomstandigheden van verzoekers familieleden merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht op als volgt:

“Ook de verklaringen die u aflegt over de levensomstandigheden van uw familieleden, zijn gegeven de beweerde situatie ongeloofwaardig. Zo bent u vooreerst niet op de hoogte van het feit dat de taliban uw familie in de brief met de dood bedreigt indien er niet op hun eis wordt ingegaan (CGVS, p.10, 11). Dit mag verbazen. Het is opmerkelijk dat u vervolgens verklaart dat uw familie nog op dezelfde plaats zou wonen (CGVS, p.11) en dat zij ook niets zouden hebben gedaan om hun veiligheid te verbeteren (CGVS, p.11). Zelfs wanneer u gevraagd wordt of het leven van uw achtergebleven familieleden veranderde na uw bedreiging, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS, p.11). Wanneer u gevraagd wordt of u daar niet naar vroeg, verklaart u dat dat niet het geval was (CGVS, p.11). Verder zouden er nog andere familieleden in uw dorp wonen, waaronder enkele volwassen kozijnen (CGVS, p.12). Wanneer u gevraagd wordt of zij problemen hadden met de taliban, moet u wederom elk antwoord schuldig blijven (CGVS, p.12). Dit alles roept ernstige vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.”

Nogmaals komt verzoeker niet verder dan het herhalen van zijn eerdere verklaring, namelijk dat hij weinig nieuws heeft van zijn gezin. Hoger werd er reeds op gewezen dat het feit dat hij in onderhavig verzoekschrift, zelfs na confrontatie met de bestreden beslissing, blijft volhouden om niets over zijn voorgehouden problemen te vragen wanneer hij zijn familieleden aan de lijn heeft, eens te meer zijn gebrek aan interesse voor deze problemen aantoont, hetgeen nogmaals de ongeloofwaardigheid ervan in de verf zet. Waar hij opmerkt dat de commissaris-generaal zou speculeren over zijn gezinssituatie, terwijl niet geweten is wat de exacte huidige toestand is van het gezin, dient er nogmaals op gewezen dat het aan verzoeker toekomt zich omtrent deze toestand te informeren. Dat hij blijft weigeren hiernaar te informeren, hoewel hier reeds in de bestreden beslissing op werd aangedrongen, en in het kader van zijn beroep niet verder komt dan de commissaris-generaal te verwijten te speculeren over zijn gezinssituatie, kan niet door de beugel en doet dan ook eens te meer en in ernstige mate afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid alsook aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen met de taliban.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

*“De neergelegde **documenten** vermogen bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. Uw tazkara kan hoogstens uw identiteit bewijzen, die hier niet ter discussie staat. De dreigbrief en de brief die uw problemen beschrijft kunnen uw relaas alleen bevestigen indien zij gepaard gaan met aannemelijke en samenhangende verklaringen, wat hier niet het geval is. Bovendien blijkt uit de informatie die op het CGVS aanwezig is en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat frauduleuze Afghaanse documenten op eenvoudige manier te verkrijgen zijn. Geen van de documenten kan uw geloofwaardigheid herstellen.”*

In onderhavig verzoekschrift voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer tegen deze pertinente motivering.

Waar verzoeker verwijst naar en/of citeert uit een aantal rapporten en persartikelen, dient vastgesteld dat dit slechts algemene informatie betreft die geen betrekking heeft op zijn persoon, terwijl verzoeker de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk dient te maken, waartoe een verwijzing naar dergelijke algemene informatie niet volstaat.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers asielrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Fayzabad in de provincie Jawzjan te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Jawzjan behoort tot de noordelijke regio van Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat insurgents– de laatste jaren meer actief zijn geworden in meerdere districten van Jawzjan. De veiligheidssituatie in Jawzjan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard en het geweld neemt er voornamelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Jawzjan als onveilig kunnen bestempeld worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Het conflictgerelateerd geweld is er immers hoofdzakelijk geconcentreerd in drie zuidwestelijke districten en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Ook wat uw district Faizabad betreft, dient opgemerkt te worden dat het aantal veiligheidsincidenten er beperkt is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Faizabad van de provincie Jawzjan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoeker uit in onderhavig verzoekschrift weliswaar kritiek op de voormelde analyse, doch hij laat na enig stuk bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier en rechtsplegingsdossier, stuk 7) onjuist of achterhaald zou kunnen zijn. De informatie die verzoeker citeert in onderhavig verzoekschrift (p. 9-16) ligt immers in dezelfde lijn als deze van de commissaris-generaal. Uit de informatie toegevoegd aan de aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt bovendien dat de hiervoor geciteerde analyse heden nog steeds correct en actueel is. Aldus wordt deze analyse door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER